

kudda leitud worsti: jätkuke se võesa alla jälle ärratutanud! Ka temale olleks tullusam olnud vait jäda. Teie kultite jo isse, et worstiotiotsake warrastatud olli. Kudda tulnud — nõnda läinud, ütleb wõna tarbsoona. Kes tohhib Reinowadderile sūks arwata kui ta warga taggant wargust fätte nõuab? Minu arwates peaksimi sellepärrast tedda fütma; Reinowadder olleks piddand Viisi pealegi üllespooma, se olleks warga valk olnud. Ja tööste sedda olleks ta teinud kui mitte kuñinga rabho-käst ning findel seadus abja ei olleks kelanud. Iggaühhe waasto tahhan siin julgest tunnistada: Reinowadder on üks vägga õiglane mees, kes üllekokkut ei te eggia falli. Gest päwast sadit mis kuñingas käsko andis, et rabho rügis piddi walsitsema, oiaab ta ennast igga tulli ning määsamise eest. Endisest ellotäifist ei olla mitte jälge enam temä küllus nähha. Ta ellab otsego üks pühha mees, leina-riide seljas, põlgab lihba, sööb ükskord päwas paastogra ja pörab silmad ührepuhko taewa poole, et kurja ilma-kärra ei näe. Ta keña möis, Kurjanunnitus, on ammust aastet lessekä sänud; Reinowadder ellab metsas weike urtisko sees. — Nõnda on minu sel föik noore põlive eksitused kahhetseenud ja paastudes üsna kroñiks läinud. Ja et ta meel ning mötted üksnes taewa poole käivad, ei pea ta sest luggu, mis ilmlik rahwas temale teeduseks rägib. Kasle teddz seie tulla! kül ta siis kui väikene wõites saab paistma ja pealekaebajad äbbi sisse saatma."

Kui määär juttu sai lõppetanud, astus äkitsekt kuf Kannusjalg oma sugguvöösa ning nabridgega kuñinga ette; temä järrel kanneti raami peal üts furnud kaña, kelle föri Reinowadder ärra olli purustanud. Kannusjalg seisib turb ning leinas; kaks källimeest ja kaks täddi-poega landsid nuttes furnos raami. „Kõige armolisem ißand ja kuñingas!“ ütles kuf, põlvi nikkutades: „eitke armu minu raske viljetuse peale, mis Reinowadder mulle on teinud. Siin näete teie temä kolleda werrise tötegu. Minnewal fewwadel, kui mets ja arru kehas lehhe ning die illus nötkus, olin ma üks önnerikkas abikaas ja